Diari de Girona, 26/12/20

Cerdanya i Ripollès, caps de turc

Aquestes comarques passen en poques hores de l'anunci d'una mena de barra lliure al confinament total

Molló, situada a la Vall de Camprodon, el passat 24 de desembre. ACN

Si el que administrativament constitueix la província de Girona fos un país independent, ens trobaríem essent una de les nacions més petites de la Unió Europea, però no la més petita. Els nostres gairebé 762.000 habitants en superarien altres tres: Luxemburg, Xipre i Malta. Entre el «A Girona rai» amb el qual ens despatxen a vegades des de Barcelona i el «sois la provincia más equilibrada de España» que engaltaven als dirigents municipals gironins en els ministeris madrilenys, sembla que ho tenim tot fet i resolt. Pero el que és absolutament cert és que la força de la seva varietat geogràfica, des del Pirineu a la Costa Brava, és poc freqüent. La fama internacional i fortalesa de l'oferta del litoral no poden deixar en segon pla el progrés que s'ha produït al turisme del nord d'aquest país gironí.

Les comarques del Ripollès i la Cerdanya han rebut en els darrers dies un cop duríssim. Ara fa vuit dies, divendres passat, el Govern català anunciava les restriccións de mobilitat i activitats per a les festes nadalenques. El dia anterior hi havia rumorologia diversa i contradictòria ateses les notícies sobre augment

de contagis. L'observació del que feien els veïns apuntava algunes possibilitats. Per exemple, la Generalitat Valenciana, que setmanes abans havia mantingut oberts els restaurants mentre nosaltres els tancàvem i de pas els hi omplíem, prohibia que els valencians de fora poguessin anar a visitar les seves famílies per Nadal. La roda de premsa del Govern català va ser caòtica. Múltiples portaveus, missatges moralistes, mesures mal explicades, etc. I una gran contradicció: la preocupació per un augment explosiu de la pandèmia i una mena de barra lliure de mobilitat que feia saltar pels aires les anteriors limitacions.

Al Ripollès i la Cerdanya, els sectors turístics i de la restauració fan el 45 per cent del calaix anual entre el macropont de la Constitució i la diada de Reis. Cofois, encarregaren més gènere als proveïdors i contractaren personal. Mentrestant, passaven dues coses, especialment a la Cerdanya (el Ripollès ha estat en aquesta operació una mena de company de viatge per fer-ho tot més gros). La primera és que les previsions dels tècnics anunciaven que la Cerdanya es posava al capdavant de les pitjors xifres i estadístiques de Catalunya pel que fa a la pandèmia hores abans de ser ocupada pels visitants. D'altra banda, els ajuntaments comprovaven que des de feia unes setmanes no es prenien les mesures que reclamaven. El cas més paradigmàtic és el de l'institut de Puigcerdà. Alumnes i professors anaven caient com mosques omplint les llistes de contagiats i confinats per contacte directe. El director i l'associació de pares d'alumnes demanaven a la Generalitat que el tanquessin. Ni cas. Quan la realitat es va imposar, es tirava enrere i es decretava el confinament total de les comarques. La gent, sensata, demanava que ni tant ni tan poc. Amb les neveres plenes i amb els empleats contractats i enviats als ERTOs en menys de 24 hores. Improvisació. Caps de turc.

El que a continuació llegiran és el menys important, però és la meva manera d'homenatjar el sector de la restauració i turisme pirinenc. M'he quedat sense tastar la magnífica terrina de paté en croûte del restaurant catalanofrancès l'Ambassade de Llívia. Igual que aquest any, per la situació, no he pogut gaudir de la mítica llebre a la royal del Motel Empordà. Fa uns anys, pocs dies abans de Nadal, al mercat gastronòmic Halles-Paul Bocuse de Lió vaig gaudir de l'espectacle de tots els xarcuters competint per veure quin era el millor paté en crôute i em diuen que el de Llívia està totalment a l'altura. El fet és que lamento que les meves excursions cap al nord, cap al Ripollès, on tant he disfrutat en el passat dels seus paisatges, excursions i gastronomia, s'hagin espaiat excessivament. I amb significació sentimental, com Queralbs, on la meva família materna va viure durant part de la Guerra Civil.

L'opció del túnel del Cadí pràcticament va posar una catifa vermella als barcelonins perquè instalessin segones residències a la Cerdanya. El seu creixement ha estat exponencial i, en alguns àmbits, caòtic. Quan començava en el món del periodisme em dedicava tots els estius a la informació de la Costa Brava, però sempre tenia tres o quatre dies a mitjans de setembre per anar de descans la Cerdanya. M'instal·lava a Can Borrell de Maranges,on cuinava meravellosament Lola Pijoan i oficiava el seu marit, Jaume Guillén. A les 9 em despertava per esmorzar amb una gravació de vaques pasturant.

Despres feia una excursió fins als estanys i em banyava amb aigua ben freda. Grans records. Quan això passi, caldrà tornar al nord del nord.